

NGƯỜI XƯA GIẤU MẶT

Hoa quay lại nói với Chi:

–Về bên đó gặp bồ sau. Nhớ đừng nói lại với ai về việc “cha cà chón”, có vợ đẹp, con ngoan mà còn đi “tù ti tú tở”, nha!

Chi cười, “*Okay*”. Quay lại, Chi chưa kịp hỏi hai cháu nội – Paul và Diana – xem hai cháu đã chọn được món quà nào ưng ý chưa thì Luân, con trai của Chi, học trường Bà Sơ từ nhỏ, hỏi:

–Mãng! Đi “tù ti tú tở” là đi đâu?

Paul và Diana đến bên Chi vừa khi Chi đáp lời Luân:

–Là đi “có bồ có bịch” đó mà.

Paul và Diana chỉ nghe được “lõm bõm” tiếng Việt chứ không hiểu. Paul hỏi Chi bằng tiếng Anh:

–“Ba Noi”! Đi “co bo co bit” là đi đâu?

Chi đáp bằng tiếng Anh:

–Con còn con nít, đừng hỏi.

Paul nắm tay Diana, kéo đi:

–Đi, Diana! “Ba Noi” không nói thì anh em mình đi “co bo co bit”.

Chi và Luân cùng phát âm một lúc “No!”. Hai đứa bé đều tròn mắt, hết nhìn “Ba Noi” lại nhìn Daddy. Chi dịu dàng:

–Người lớn mới được “có bồ có bịch”, hiểu chưa?

Paul kéo tay Luân:

–Đi, Daddy! Daddy đi với chúng con thì chúng ta có thể “co bo co bit”.

Luân cười lớn:

–Your Mommy không cho Daddy “co bo co bit” đâu.

Paul lắc đầu:

–Chịu thua tiếng Việt!

Thấy bốn người Việt mà đôi thoại nửa Tây nửa Ta, nhiều người chung quanh đều cười. Ngại bị để ý, Chi nói nhỏ với Luân:

–Mình đi chỗ khác, con!

Vừa đi được một khoảng ngắn, chợt nghe thoang thoảng trong không gian tiếng *Guitar* văng vẳng một tình khúc quen thuộc, Chi chậm bước, lắng nghe. Chi nhận ra tiếng *Acoustic Guitar* không phải từ radio hoặc youtube. Một thoáng sau, tiếng hát vang lên nho nhỏ, khàn khàn:

*“Some say love it is a river that drowns the tender reed.
Some say love it is a razor that leaves your soul to bleed...”* (1)

Chi dừng bước. Theo tiếng hát, Chi cảm thấy nặng lòng vì niềm thương nhớ người xưa cuồn cuộn trở về. Chi bước chậm chậm về hướng phát ra tiếng hát. Vừa lúc đó vợ của Luân xuất hiện, hỏi bằng tiếng Anh:

–Măng đi đâu vậy? Con xong chuyện rồi. Măng đi ăn trưa với chúng con.

–Măng chưa đói. Hai con với các cháu đi ăn đi; ăn xong trở lại đây đón Măng.

–Con sẽ điện thoại cho Măng khi chúng con ăn xong. *Okay?*

Chi chưa kịp đáp thì nghe tiếng Paul:

–“Ba Noi”! “Ba Noi” đi “co bo co bit” phải không?

Chi lắc đầu, cười, khoát tay ra hiệu cho con cháu lên chiếc xe thuê.

Vừa qua khỏi vài gian hàng, Chi thấy vài người ngoại quốc đang đứng quanh một người đàn ông. Tiếng hát và tiếng đàn phát xuất từ nơi này:

*“... Some say love, it is a hunger, an endless aching need.
I say love, it is a flower, and you it's only seed...”* (2)

Khi còn cách mấy người ngoại quốc vài bước, Chi thấy một người Á-Đông, tóc thưa và bạc phơ, ngồi trên chiếc ghế xếp. Ông mặc áo thun, quần ngắn. Cảnh Ông là chiếc nạng gỗ. Đến gần, Chi thấy đôi chân và gương mặt của Ông đầy sẹo. Trước mặt Ông là một ghế nhựa; trên ghế để chiếc mũ cũ, xấp vé số và một tấm bìa dày, ghi: *“Xin vui lòng tự chọn vé số và cho tiền vào chiếc mũ này. Please select the ticket(s) of your choice and put the payment into this hat”*. Ông ôm chiếc Guitar cũ, say sưa theo tiếng hát xót xa của chính Ông:

*“... And the night has been too lonely. And the road has been too long.
And you think that love is only for the lucky and the strong...”* (3)

Theo tiếng hát của ông bán vé số, Chi tưởng như nàng có thể thấy lại được hình ảnh Tuấn và nàng bước chầm chậm trên bờ cát mịn trong những chiều Hè lộng gió bên bờ biển xưa.

Những lúc đi bên nhau, “hai đứa” thường im lặng. Thỉnh thoảng “hai đứa” nhìn nhau, cười. Khi nào mỗi chân, “hai đứa” ngồi bên gốc dừa và Tuấn thường “ngân nga”:

*“Some say love, it is a river, that drowns, the tender reed.
Some say love, it is a razor, that leaves, your soul to bleed...”*

Chi nũng nịu:

–Sao anh cứ hát bài này hoài, nghe buồn quá!

Tuấn chỉ im lặng, thờ dài.

Không thể nào Chi hiểu được tiếng thờ dài của Tuấn. Đã nhiều lần, tại nhà Chi, Tuấn gặp nhiều “cây đại thụ” đang cố chinh phục tình cảm của Chi. Thời gian đầu, khi mới quen Chi tại nhà người Chú, Tuấn đã được Tuyết – con của người Chú – cho biết rằng gia đình Chi rất khó và Chi cũng là một cô gái rất khó chinh phục. Tuyết lại bảo, những “cây đại thụ” đang cố chinh phục Chi đều theo học đại học tại Sài Gòn. Tuấn tự nhủ chàng phải cố chinh phục Chi trong mùa Hè này; nếu không, hết Hè, Chi sẽ trở vào Sài Gòn học, Tuấn không an tâm.

Dù đã mấy mươi năm qua, Chi cũng vẫn chưa quên được buổi chiều thứ Bảy, lúc gia đình sửa soạn cúng Ông Ngoại của Chi thì Khánh đến thăm. Trong số những người theo đuổi Chi, Bà Ngoại và Ba Má của Chi đều biết Khánh là người ít nói và hiền nhất. Chi cũng hiền và ít nói. Gia đình thầm mong Chi “chịu” Khánh thì sau này vợ chồng Khánh Chi sẽ thuận hòa/hạnh phúc.

Khánh và Chi cùng ngồi vào xa-lông trong khi Bà Ngoại, Ba Má và anh em của Chi đều phụ với bà giúp việc chung dọn hoa quả và bung thức ăn lên bàn để cúng ông Ngoại của Chi. Chi nhận thấy Khánh tỏ ra hơi lúng túng, không ngờ chàng đến không đúng lúc. Khánh và Chi vừa thăm hỏi được vài câu thì một chàng mặc quân phục trắng xuất hiện. Chi giới thiệu:

–Thưa anh Khánh, đây là anh Tuấn, sinh viên sĩ quan Hải Quân.

Xoay sang Tuấn, Chi tiếp:

–Thưa anh Tuấn, đây là anh Khánh, sinh viên Y Khoa.

Vừa bắt tay Tuấn, Khánh vừa tỏ thái độ thân thiện:

–Hay quá! Anh cả của tôi cũng là Hải Quân. Tôi vào Sài Gòn học, ở nhờ nhà anh ấy đấy.

–Anh của anh tòng sự tại đâu ạ?

–Bộ Tư Lệnh.

Tuấn cảm thấy bất an, vì nghĩ rằng “gốc” của Khánh rất “bự”! Tuấn để mũ “kết” lên bàn, xin lỗi Khánh để ra nhà sau chào Bà Ngoại, Ba Má và anh em của Chi.

Thấy anh em của Chi phụ bung thức ăn lên bàn để cúng, Tuấn cũng vui vẻ bung thức ăn, phụ với mọi người. Đợi Bà Ngoại, Ba Má và anh em của Chi và Chi thấp nhang, khăn vái xong, Tuấn nói:

–Thưa Ngoại, thưa hai Bác, cho phép con thấp nhang cúng Ông Ngoại với.

Khánh và Chi đều bất ngờ, nhìn nhau. Chi cảm thấy tội nghiệp Khánh vô cùng; vì Khánh không thể che giấu được sự lúng túng của chàng! Nhận ba cây nhang từ tay Má của Chi, Tuấn đứng nghiêm, lâm râm khấn nguyện.

Sau khi gia đình cúng xong, Khánh nghĩ rằng – và hy vọng rằng – thế nào Ba Má của Chi cũng sẽ mời Tuấn và chàng dùng cơm. Nhưng, vừa khi đó, Tuấn nói một cách rất chân thành:

–Thưa Ngoại, thưa hai Bác, tháng này con chưa lãnh lương; Ngoại với hai Bác cho con ăn cơm với.

Khánh không thể ngồi nán lại được giây phút nào nữa!

Hành động của Tuấn hôm đám giỗ ông Ngoại chiếm ngay cảm tình của gia đình Chi; nhưng cũng vẫn chưa chinh phục được Chi.

Vài tuần sau, không biết có phải do sự sắp đặt của Tuyết hay không, Chi được mời đến nhà Tuyết tham dự văn nghệ “bỏ túi”.

Trong số sinh viên và học sinh tham dự văn nghệ “bỏ túi” tại nhà Tuyết dường như ai cũng để ý đến bộ quân phục tiểu lễ của Tuấn. Nhiều nam sinh viên và học sinh còn hỏi thăm Tuấn về thể lệ và điều kiện để được thi vào Hải Quân. Đến phần văn nghệ, mọi người đều “xung phong” ca hát. Tuấn vẫn ngồi lặng yên cho nên Chi không biết Tuấn có khả năng văn nghệ hay không. Bất ngờ một anh nói vào *micro*:

–Từ nãy giờ học trò tụi mình ‘hét’ đủ rồi. Bây giờ mời “ông nhà binh”. Các bạn đồng ý không?

Mọi người vỗ tay. Tuấn từ từ đến bên Piano, mở nắp đàn rồi xoay lại nói với mọi người:

–Thưa các bạn, tôi xin hát tình khúc *La Fontain Des Amours* của John William để tặng các bạn và riêng tặng một người đã cho tôi điểm phúc được chia sẻ những giờ phút đầm ấm trong bữa cơm giỗ ông Ngoại.

Chi ngạc nhiên, nhìn Tuyết. Tuyết giả vờ:

–Anh ăn giỗ ở đâu tao đâu biết.

Vừa nghe Tuấn dạo phân đoạn đầu, Chi nhận ra Tuấn có ngón đàn *piano* rất tuyệt. Tuấn “bắt” vào:

“*Prés de la fontaine.
La fontaine des amours.
Si ton cœur est en peine,
Tu vas te pencher un jour...*”

Chi bàng hoàng, nhận ra giọng ca của Tuấn rất thiết tha, rất ngọt ngào. Tuấn vẫn say sưa theo tiếng hát, vờ như chẳng để ý đến Chi:

“... *Je l'aime et qu'elle m'aime aussi.*

Et dans l'eau qui chante Tu vois danser un beau jour..."

Vừa hồi tưởng đến đây, Chi nhận ra ông bán vé số chuyển sang tình khúc Việt Nam:

*"Chiều nay một mình đi trên đường cũ.
Nhìn mây lặng lơ trôi theo làn gió.
Tôi nhớ chiều nào đã xa xôi,
hai đứa mình thường bước song đôi
khi nắng giăng tơ vàng khắp lối..." (4)*

Chi tự hỏi, làm thế nào một ông bán vé số lại có ngón đàn Tây Ban Cầm “nhuyễn” và lại chọn những tình khúc tuyệt vời đến như thế? Bất ngờ điện thoại cầm tay của Chi “rung”. Chi “Allo”. Giọng Luân:

–Chúng con ăn rồi. Măng đang ở đâu?

–Sao ăn nhanh vậy? Măng đang đứng nơi gốc cây bàng, cách chỗ hồi nãy khoảng ba bốn gian hàng.

–Dạ, hai đứa nhỏ đòi ăn McDonald’s, chúng con mua đem theo. Con thấy cây bàng rồi. Chúng con tới ngay. Có bác Hoa tìm Măng nữa đó.

Chi “Okay”, cúp điện thoại. Vừa bước về ông bán vé số Chi vừa mở ví, có ý lấy tiền cho vào mũ của ông bán vé số vừa khi chiếc xe thuê dừng lại. Chi cầm ít tiền lẻ, chưa kịp biểu ông bán vé số, chợt thấy Hoa vội vàng mở cửa xe, reo vui:

– Chi! Bò biết tui mới gặp ai không?

Chi lắc đầu. Hoa tiếp:

–Tui gặp Tuyết hồi trước cùng học ở Văn Khoa với bò đó.

–Rồi sao? Có tin gì về anh Tuấn không?

–Có. Tuyết nói anh Tuấn bây giờ cơ cực lắm...

Chi chụp vai Hoa:

–Bò biết, mấy mươi năm qua tôi liên lạc với hầu như tất cả các Hội Hải Quân ở ngoại quốc để hỏi về anh Tuấn mà không ai biết cả!

–Làm sao người ta biết được mà hỏi! Anh Tuấn “của bò” vẫn còn ở Việt Nam!

–Tại sao anh Tuấn không xin đi diện H.O.?

–Tôi quên hỏi Tuyết chuyện đó. Có thể số năm anh Tuấn bị ở tù không đúng tiêu chuẩn của Mỹ. Ai biết được. Nè, địa chỉ của “chàng”, tìm gặp “chàng” mà hỏi. Tui đi nhen. Về bên gặp.

–Tại sao bò không rủ Tuyết đến gặp tôi?

–Tuyết phải trở về kinh tế mới ngay, vì đó là chuyến xe chót.

–Cảm ơn bò nhiều, nha!

Cầm mảnh giấy do Hoa trao, Chi xúc động quá, lòng rộn ràng, quên hẳn tiếng hát và ông bán vé số.

Xe chạy được một khoảng ngắn, Chi nhận ra mấy tờ bạc còn trong tay, vội thốt lên: “*Oh, no!*” Luân hỏi:

–Mãng bị gì vậy?

–Mãng quên cho tiền ông bán vé số.

Từ ngày Bố qua đời, lúc nào Luân cũng chăm lo cho Chi và cố gắng làm vui lòng Mẹ. Luân bảo tài xế quay lại gốc cây bàng. Xe quay trở lại. Gốc cây bàng còn đó nhưng ông bán vé số không còn!

Cảm thấy áy náy trong lòng, Tuấn cầm tay Lụa, tha thiết nói với Lụa mà cũng như tự dặn lòng hãy cố quên bóng dáng xưa:

–Lúc nào anh cũng biết ơn và hết lòng yêu em. Nếu không có tình thương yêu của em, anh nghĩ không thể nào anh có thể vượt qua được nghịch cảnh.

Lụa nguyễn yêu Tuấn:

–Thôi đi! “Dợ” chồng bao nhiêu năm rồi mà anh cứ nói cái giọng đó “*woài*”, nghe “*ghét*” “*wá*” hà!

Hai vợ chồng cùng cười. Lụa tiếp:

–Anh coi “*diết*” thơ ra “*nước ngoài*”, tìm mấy ông Hải Quân xin giúp đỡ để có tiền mổ cườm mắt; anh để lâu “*wá*” coi chừng bị mù đó.

–Anh thuộc vào lứa con muộn màng của đại gia đình Hải Quân cho nên chẳng quen biết ai. Những thằng cùng khóa đa số kẹt lại; những thằng đã vượt biên thì anh không biết địa chỉ. Nhưng, em à! Anh còn đi khắp khểnh, còn thấy lò mờ, còn bán vé số kiếm lời phụ với em thì anh còn may mắn hơn nhiều thương binh Việt Nam Cộng Hòa bị tàn phế nặng nề. Anh nghĩ như vậy để tự cảm thấy mình còn “may mắn”!

Đã quen với tính tự lập và an phận của Tuấn, Lụa lắc đầu:

–Bởi “dậy”, sinh hai thằng con có khác anh chút nào đâu!

–Khác chứ.

–Khác gì, nói coi!

–Anh thích âm nhạc; hai đứa nó không thích.

–Thời buổi này bươn chải đầu ngược đầu xuôi còn không đủ sống mà anh đòi dạy tụi nó đàn ca, ích lợi gì?

–Ích lợi chứ sao không?

–Ích lợi gì?

–Nhờ anh đàn hát mà em thương anh. Em đem hạnh phúc đến cho anh và em cho anh hai thằng con “ngon lành”.

–Còn anh cho em hai thằng con cao, to, đẹp trai giống anh.

–Mặt anh như vậy mà đẹp trai nổi gì nữa, em!

–“Xời”, mặt anh mà “hông” như “dậy”, anh đâu thềm lấy em!

–Nói bậy rồi! Anh lấy em vì anh thương em mà em cũng thương anh nữa, phải không?

Lụa cảm thấy bông bột yêu chồng, giọng nũng nịu:

–Ai nói “dối” anh tui thương anh “dậy”?

–Em chứ ai. Đừng làm bộ quên, “cô nương”! Thôi, anh vô nghĩ một chút.

Trong khi Tuấn đi vào sau tấm màn, ngả lưng lên manh chiếu, Lụa cảm thấy lòng bồi hồi nhớ lại thời mới lớn, ra chợ phụ Mẹ bán cháo lòng để nuôi em trai đi học; vì Ba đã tử

trận. Khi đi ngang ông bán vé số – nhiều người cho biết rằng Ông là sĩ quan Hải Quân “Ngụy”, bị thương vào cuối tháng Tư năm 1975, khi đơn vị của Ông trấn thủ tại Thảo Cầm Viên, bên này cầu Thị Nghè – nghe giọng hát nghẹn ngào của Ông, Lụa cảm thấy “buồn muốn chết”!

Thình thoảng, nếu cháo bán không hết, Mẹ của Lụa dừng lại, múc cho ông bán vé số một tô. Máy lần đầu, ăn xong, Ông đưa tập vé số, bảo Mẹ con của Lụa lấy vé số “trừ” tiền tô cháo. Mẹ từ chối. Ông bảo nếu Mẹ không lấy vé số thì Ông sẽ không dám ăn cháo nữa. Từ đó, Mẹ đành lấy một vé số mỗi khi múc cháo cho Ông. Và cũng từ đó Ông mới cho biết Ông tên Tuấn.

Đôi khi nghe Tuấn hát tiếng gì chứ không phải tiếng Việt, Lụa hỏi. Tuấn bảo tiếng Anh, nếu lời ca bằng tiếng Anh; nếu lời ca bằng tiếng Pháp, Tuấn đáp đó là nhạc Pháp. Nghe như vậy, Mẹ hỏi dò về hoàn cảnh gia đình của Tuấn. Tuấn bảo chỉ còn ông chú bị tù, nhà cửa, tài sản của chú bị “cách mạng” tịch thu và gia đình bị đuổi đi kinh tế mới. Hiện tại, ban ngày Tuấn bán vé số, tối ngủ ở ga xe lửa. Mẹ mời Tuấn về ở chung trong căn nhà “ọp ẹp”, mỗi tối dạy cho Lụa và đưa con trai học. Từ đó, tình cảm nảy sinh trong lòng Tuấn và trong lòng Lụa...

Lụa chưa kịp hồi tưởng lại những lời văn hoa khi Tuấn ngỏ lời yêu thương thì chiếc xe xích-lô dừng gần cửa. Chi bước xuống, quay lui, dặn bác xích-lô chờ. Chi đi về hướng Lụa. Đến cửa, Chi nhìn Lụa, mỉm cười, gật đầu chào. Lụa chào lại. Chi hỏi:

–Thưa, có phải đây là nhà của ông Tuấn không ạ?

Đã được Tuấn dặn trước, Lụa đáp:

–Tuấn nào, tui “hông” biết.

Chi mở ví, nhìn lại địa chỉ trên mảnh giấy mà Hoa đã đưa lúc xế trưa rồi hỏi:

–Dạ, có phải địa chỉ nhà này là 701/15/34/96 hay không, thưa bà?

Nhận ra giọng “Huế lai” của Chi, Tuấn ngồi giậy, lắng nghe, lòng nát tan! Trong những mảnh vụn của trái tim tan vỡ, Tuấn nhận ra có nhiều mảnh sậm màu; vì hẳn rõ niềm ăn năn Tuấn dành cho Lụa – người vợ mộc mạc đã hết lòng thương yêu chàng!

Lụa đáp:

–Phải. Nhưng “hông” có ai tên Tuấn ở đây hết.

Nghĩ có thể, vì hoàn cảnh, Tuấn phải đổi tên, Chi hỏi:

–Nếu không có người tên Tuấn, bà làm ơn cho tôi gặp người đàn ông ngụ tại địa chỉ này, được không ạ?

–Ảnh đi làm chưa “đĩa”.

–Bà vui lòng cho biết bao giờ ông về để tôi trở lại?

–Trời Đất! Tui nói ở đây “hông” có ai tên Tuấn mà bà “hông” tin tui sao?

–Dạ, không phải tôi không tin bà; nhưng tôi xin được gặp người đàn ông ngụ tại địa chỉ này, may ra ông ấy biết tin ông Tuấn.

Vì đã được Tuấn căn dặn và cũng vì ngại sẽ khó đối đáp với Chi, Lụa trở nên cứng rắn:

–Ông chồng tui lo làm ăn đầu tắt mặt tối, không quen biết ai đâu, bà đừng mất công. Xin lỗi, tui phải đi nấu cơm chiều để ảnh “đĩa” ảnh ăn.

Nói xong, Lụa đóng cửa lại trước ánh mắt thất vọng của Chi!

Bác xích–lô đạp chậm chậm dọc bờ biển. Mặt trời khuất dần trên đỉnh núi xa. Khi xích–lô chạy ngang Trung Tâm Huấn Luyện Hải Quân, Chi cúi mặt, thở dài, lòng trĩu nặng xót xa!

Xích–lô đến gần cuối đường Trần Phú, Chi ra dấu cho bác xích–lô dừng lại. Chi trả tiền rồi chậm chậm đi xuống bờ cát. Gần đến mé nước, Chi cúi xuống xách đôi giày và đếm từng bước dọc bờ biển xưa.

Đi được một đoạn ngắn, Chi dừng bước, nhìn ra khơi. Biển lặng. Quanh nòng, ngoài tiếng sóng òa vỡ lao xao, không còn một âm thanh nào khác. Trong bóng chiều cô tịch, Chi tưởng như thấy được hình bóng Tuấn, mặc quân phục tiểu lễ trắng, chờ vờn trong những tia nắng hắt hiu cuối trời. Trong thinh lặng, Chi tưởng như có thể nghe được tiếng hát nồng nàn của Tuấn vang vọng trong không gian:

*“... Nhớ, nhớ đêm nào trên bến hoàng hoa
hai đứa kề nhau, không nói một câu,
như thăm mơ ước, ước mơ đạt dào,
như thăm hẹn nhau mùa sau...
Tôi vẫn đi, lòng thương nhớ...” (5)*

Chữ “nhớ” cuối bài được Tuấn hát cao hẳn một bát trình – octave – và ngân dài như bất tận, như xoáy sâu vào tâm thức u hoài của Chi.

Xa thật xa, cuối tầm mắt không còn thơ dại của bà, Chi thấy hình ảnh Tuấn nhạt dần, nhạt dần trong khi bóng hoàng hôn len lén trở về, phủ kín khung trời thân yêu!

ĐIỆP MỸ LINH

<https://www.diepmylinh.com>

- (1, 2 và 3) – The Rose của Bette Midler
- (4) – Người Đi Chưa Về của Hoàng Trọng
- (5) – Tôi Đi Giữa Hoàng Hôn của Văn Phụng

*Nguồn: Internet eMail by **Điệp Mỹ Linh** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Bảy, June 12, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*